

Rozhodčí řízení

Je-li v rozhodčím řízení žalována určitá pohledávka, musí mít žalovaný v rozhodčím řízení právo uplatnit proti této pohledávce veškeré námitky, které mohou mít dopad na rozhodnutí ve věci. Následkem řádného uplatnění námitky započtení v řízení by mohl být závěr rozhodujícího orgánu, že žalovaná pohledávka zanikla z důvodu započtení. Žalobu by bylo poté nutné v rozhodčím řízení zamítnout. Žalovanému nelze upřít možnost uplatnit svou pohledávku k započtení proti uplatněné pohledávce žalobce. Rozhodce musí obranu žalovaného, již uplatňuje svou pohledávku k započtení proti uplatněné pohledávce žalobce, posoudit věcně, tj. zda došlo v důsledku tohoto úkonu k zániku (částečnému zániku) pohledávky žalobce, a nemůže toto věcné posouzení odepřít z důvodu, že k tomuto posouzení nemá rozhodce pravomoc, neboť o této pohledávce nebyla uzavřena rozhodčí smlouva. Pokud tak učiní, odnímá tím účastníkovi řízení možnost věc před rozhodci projednat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2016/2011, ze dne 27.2.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně E.Ch.s.r.o., se sídlem v P., zastoupené JUDr. I.R., advokátem, se sídlem v P., proti žalované S.G. a.s. (dříve A.A. a.s.), se sídlem v P., zastoupené JUDr. M.M., advokátkou, se sídlem v B., o návrhu na odložení vykonatelnosti rozhodčího nálezu a na zrušení rozhodčího nálezu, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Cm 99/2009, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. ledna 2011, č. j. 6 Cmo 307/2010-301, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. ledna 2011, č. j. 6 Cmo 307/2010-301, se ve výrocích pod body II a III zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. dubna 2010, č. j. 4 Cm 99/2009-227, odložil vykonatelnost rozhodčího nálezu č. j. R-1/2008, ze dne 26. února 2009, vydaného rozhodcem JUDr. E. L. D., LL.M., (výrok pod bodem I), zrušil tento rozhodčí nález podle ustanovení § 31 písm. e) zákona č. [216/1994](#) Sb. (výrok pod bodem II), zamítl návrh na zrušení tohoto nálezu podle § 31 písm. b) a f) zákona č. [216/1994](#) Sb. (výrok pod bodem III) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem IV).

Soud prvního stupně zjistil, že dne 30. května 2008 byla mezi stranami uzavřena Dohoda o některých vzájemných sporných a pochybných právech a povinnostech, jejíž součástí byla rozhodčí doložka. Z podání strany žalované v rozhodčím řízení (v tomto řízení žalobkyně) ze dne 25. února 2009 soud zjistil, že uplatnila námitku započtení in eventum, a to své pohledávky za stranou žalující v rozhodčím řízení vyplývající z Dohody o započtení závazků a pohledávek ze dne 23. května 2008. Soud prvního stupně dále zjistil, že M. P. byl ve funkci jednatele žalobkyně do 4. června 2008, k podpisu rozhodčí doložky došlo 30. května 2008.

Soud prvního stupně neshledal naplnění podmínek pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. b) zákona č. [216/1994](#) Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZRŘ“), které měly spočívat v tom, že bývalý jednatel žalobkyně, M. P., podepsal dohodu obsahující rozhodčí doložku až po svém odvolání z funkce. Rozhodčí doložka byla podepsána v době, kdy byl M. P. jednatelem společnosti; jakékoli omezení, které by ho zavazovalo k tomu, aby jeho jednání předem schválil společník nebo jiný orgán společnosti, je vůči třetím osobám neúčinné. Ani skutečnost, že jednatelem je známo, že má být z funkce odvolán, nepůsobí omezení jednatelského

oprávnění. Soud prvního stupně rovněž neshledal, že by byl způsob jmenování rozhodce v rozporu se zákonem. V rozporu se zákonem není ani skutečnost, že účastníci ujednali, že nepřijme-li rozhodce uvedený v rozhodčí smlouvě funkci, rozhodne ve věci soud. Podle ustanovení § 2 odst. 1 ZRŘ se strany mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a sporů vyvolaných prováděním konkurzů nebo vyrovnání, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudů, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud. Ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona stanoví povinnost sjednat rozhodčí smlouvu písemně. Tato podmínka byla splněna, stejně jako bylo prokázáno, že účastníci ujednali, že věc bude rozhodovat jeden rozhodce. To, že se jedná o konkrétního rozhodce, kterého si účastníci přímo v rozhodčí smlouvě ujednali, není v rozporu se zákonem o rozhodčím řízení, a pokud by po odmítnutí rozhodce byla dána pravomoc soudu, nikterak to neznemožňuje uplatnění práv účastníků řízení, právě naopak. Soud prvního stupně se neztotožnil ani s údajným důvodem neplatnosti rozhodčí smlouvy pro rozpor s dobrými mravy podle § 39 občanského zákoníku. V této souvislosti uvedl, že jednak soudu nepřísluší zkoumat, zda dohoda sama byla či nebyla pro účastníky nevýhodná, jednak neplatnost hlavní smlouvy, resp. dohody nepůsobí neplatnost rozhodčí doložky, která je samostatným právním úkonem. Rozhodce se též vypořádal s námitkou neplatnosti dohody podle § 196a obchodního zákoníku, když neshledal vztah jednatele žalobkyně M. P. k žalované jako vztah k osobě blízké. S tímto názorem se soud prvního stupně ztotožnil.

Soud prvního stupně neshledal ani důvod pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. f) ZRŘ. Žalobkyně navrhla zrušení rozhodčího nálezu i podle tohoto ustanovení, neboť podle ní rozhodčí nález odsuzuje stranu k plnění, které nebylo oprávněným žádáno. Namítla, že rozhodce postupoval nesprávně, když přiznal straně žalující v rozhodčím řízení nárok na náhradu nákladů řízení podle vyhlášky č. [484/2000](#) Sb. Soud se s jeho námitkou neztotožnil. Soudu přitom nepřísluší zkoumat, zda rozhodce rozhodl o stanovení odměny, resp. o zvolení způsobu pro stanovení odměny a nákladů řízení po právu, neboť podle názoru soudu by tato otázka patřila do přezkumu rozhodčího nálezu, ke kterému soud oprávněn není.

Dále soud prvního stupně neshledal důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZRŘ pro nedostatek poučení ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně netvrdila, které skutečnosti by prokazovala, ani v žalobě neoznačila důkazy, které by na svou obranu použila. Z rozhodčího nálezu měl soud za prokázané, že se rozhodce všemi navrženými důkazy pečlivě zabýval.

Žalobkyně dále namítla, že neměla možnost věc před rozhodcem projednat podle § 31 písm. e) ZRŘ, jelikož se rozhodce odmítl zabývat námitkou započtení. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že rozhodce se zabýval námitkou započtení po stránce procesní, tj. zda v rozhodčím řízení mohla být vznesena námitka započtení. Nezabýval se však námitkou započtení po stránce hmotněprávní, tzn. je možné, že rozhodce rozhodoval o pohledávce, která už ke dni vydání rozhodčího nálezu neexistovala. Z toho důvodu dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyni nebylo umožněno věc před rozhodcem řádně projednat. Soud prvního stupně proto zrušil rozhodčí nález podle § 31 písm. e) ZRŘ.

K odvolání obou účastníků Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 10. ledna 2011, č. j. 6 Cmo 307/2010-301, odmítl odvolání žalobkyně proti výroku pod bodem III rozsudku soudu prvního stupně (výrok pod bodem I), změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku pod bodem I tak, že návrh na odložení vykonatelnosti rozhodčího nálezu zamítl (výrok pod bodem II.1), ve zbyvajících částech změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl (výrok pod bodem II.2), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem III).

Odvolací soud konstatoval, že ve smyslu ustanovení § 201 o. s. ř. přísluší právo odvolání jen tomu účastníku, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena, byť nepatrná, újma. V daném případě se žalobkyně žalobou domáhala zrušení rozhodčího nálezu. Soud prvního stupně o věci rozhodl tak, že

rozhodčí nález zrušil, čímž bylo žalobkyni zcela vyhověno. Na to nemá vliv, že ve výroku rozsudku soudu prvního stupně pod bodem III soud uvedl, že návrh na zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. b), f) ZRŘ se zamítá, jelikož soud ve smyslu § 157 o. s. ř. ve výroku písemného vyhotovení rozsudku uvádí obsah rozhodnutí ve věci samé a rozhodnutí o nákladech řízení. Uvádí tedy, zda žalobě vyhová, či ji zamítá. Závěr o tom, že neshledal důvod pro zrušení rozhodčího nálezu i podle § 31 písm. b), f) ZRŘ měl soud uvést pouze v odůvodnění rozsudku. Z toho důvodu odvolací soud odvolání žalobkyně proti rozsudku soudu prvního stupně ve výroku pod bodem III odmítl.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že nejsou dány důvody pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. b) a písm. f) ZRŘ. Ani skutečnost, že straně nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodcem projednat, neboť žalobkyně nebyla dostatečně poučena o povinnosti označit důkazy pro své tvrzení, není důvodem pro zrušení rozhodčího nálezu dle § 31 písm. e) o. s. ř. Odvolací soud odkázal v této souvislosti na odůvodnění soudu prvního stupně.

Ohledně posouzení námitky započtení dospěl odvolací soud k jinému závěru než soud prvního stupně. Aby bylo možno postupovat podle § 31 písm. e) ZRŘ, muselo by být v řízení zjištěno, že došlo ke zcela zásadnímu porušení procesních principů. Zrušit rozhodčí nález z důvodu, že rozhodce neprovedl důkaz navržený stranami, bude možno zásadně jen tehdy, jestliže se rozhodce tímto důkazem odmítl zabývat vůbec, nebo se jím zabýval nedostatečně.

Odvolací soud z obsahu rozhodčího spisu zjistil, že rozhodce se námitkou započtení vznesenou žalobkyní zabýval, avšak neshledal ji důvodnou. V daném případě tedy nejde o situaci popsanou výše, tj. že rozhodce se odmítl námitkou započtení zabývat. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že není dán důvod pro zrušení rozhodčího nálezu podle ustanovení § 31 písm. e) ZRŘ.

Rozsudek odvolacího soudu ve výroku pod bodem II napadla žalobkyně dovoláním, jehož přípustnost zakládá na § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. Jako důvody dovolání uplatňuje důvody upravené v § 241a odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci a rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Dovolatelka namítla, že není zřejmé, z čeho odvolací soud dovodil, že „z obsahu rozhodčího spisu vyplývá, že se rozhodce námitkou započtení vznesenou žalobkyní zabýval, avšak neshledal ji důvodnou“. Žalobkyni není zřejmé, z čeho tak odvolací soud usuzuje. V rozhodčím nálezu (str. 18-19) je uvedeno, že rozhodce dospěl k závěru, že se námitkou započtení nebude zabývat, protože pohledávky stranou započítávané nesdílí režim rozhodčího řízení, natož uvedeného rozhodce, a proto o nich nemůže být jakýmkoli způsobem rozhodováno. Rozhodce se tak nezabýval důvodností námitky započtení, naopak dospěl k závěru, že se důvodností jako takovou zabývat nebude, resp. nemůže. Ve skutečnosti rozhodce pouze odůvodnil, proč se důvodností námitky započtení nebude zabývat. Odvolací soud tedy posuzoval věc nesprávně, jelikož vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývaly, a naopak pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány [§ 241a odst. 3 o. s. ř.].

Žalobkyně nesouhlasí s odvolacím soudem, že zrušit rozhodčí nález z důvodu, že rozhodci neprovedli důkaz navržený stranami, je možné zásadně jen tehdy, jestliže se rozhodci tímto důkazem odmítl zabývat vůbec, nebo se jím zabývali nedostatečně. Z odůvodnění rozhodčího nálezu je zřejmé, že rozhodce se odmítl důvodností námitky započtení zabývat. Započtení je hmotněprávní úkon a rozhodce jej jako takový nemůže při posuzování existence či neexistence žalobou uplatněného závazku ignorovat. V důsledku se pak rozhodce vůbec nezabýval důkazy navrženými žalobkyní k prokázání důvodnosti uplatněné námitky započtení. Postup rozhodce, pokud se nezabývá existencí pohledávek, které žalobkyně in eventum započtetla proti pohledávkám žalované, nemůže být správný.

Dovolatelka dále namítá, že odvolací soud dospěl k jinému závěru, než k jakému dospěl soud prvního stupně ohledně námítky žalobkyně, že rozhodce se odmítl zabývat námitkou započtení, a tím byla žalobkyni odňata možnost věc řádně projednat. Odvolací soud dospěl k názoru, že není důvod pro zrušení rozhodčího nálezu dle ustanovení § 31 písm. e) zákona o rozhodčím řízení. Odvolací soud tak došel k jinému skutkovému zjištění ve vztahu k otázce projednání námítky započtení rozhodce než soud prvního stupně bez toho, aby zopakoval dokazování rozhodčím spisem ve smyslu ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. Řízení je tak stíženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci [§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.].

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší soud rozsudek dovolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že se rozhodce v rozsáhlé části odůvodnění rozhodčího nálezu zabýval započtením jako takovým, jeho důsledky a navazujícími právními otázkami, a pak pouze konstatoval, že se na pohledávky, které byly namítány k započtení, nevztahuje rozhodčí doložka. Není tedy pravdou, že by se započtením „a priori“ odmítl rozhodce zabývat a jen by konstatoval, že to neučiní, ale nejdříve řádně zhodnotil možnosti započtení a všechny důsledky. Až následně ukončil úvahy tak, jak je v rozhodčím nálezu uvedeno. Není tedy pravdou, že by závěr, že se rozhodce řádně zabýval námitkou započtení, neplynul z obsahu spisu a ze skutkových závěrů soudu prvního stupně.

Žalovaná je toho názoru, že odvolací soud konstatoval stejný závěr jako soud prvního stupně, tedy že se rozhodce navrženými důkazy nezabýval, proto nelze dospět k závěru, že by musel odvolací soud provádět nové dokazování.

K námitce započtení žalovaná argumentuje dopady, které by posuzování otázky započtení v rozhodčím řízení mělo na další právní vztahy, tj. především prodloužení trvání rozhodčího řízení. Žalovaná dále rozebírá, jak by se mělo postupovat v situaci, kdy bude namítána k započtení pohledávka, kterou na žalovaného postoupil třetí subjekt a postoupená pohledávka bude plynout ze smlouvy, která nebude zastřešena rozhodčí doložkou.

Žalovaná navrhla, aby Nejvyšší soud podané dovolání zamítl.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“), jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), po zjištění, že dovolání bylo podáno včas (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) oprávněnou osobou řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.) a že je podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. přípustné, přezkoumal rozsudek odvolacího soudu podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, kterými je vázán i z hlediska jejich obsahového vymezení, přičemž dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Dovolatelka uplatnila dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o. s. ř., jelikož odvolací soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplynuly, a naopak pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že z obsahu spisu rozhodčího řízení vyplynulo, že rozhodce se námitkou započtení zabýval, avšak neshledal ji důvodnou.

Dovolacím důvodem podle § 241a odst. 3 o. s. ř. lze namítat, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování. Skutkovým zjištěním, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože

soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování provedené před odvolacím soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. ledna 2001, sp. zn. 21 Cdo 65/2000, uveřejněný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, Svazek 1, pod č. C 8).

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. března 2011, sp. zn. 32 Cdo 106/2011).

Z protokolu o jednání před soudem prvního stupně (č. l. 151) se podává, že soud prvního stupně v průběhu jednání provedl důkaz rozhodčím spisem. Z něj učinil skutkové zjištění, že rozhodce se s námitkou započtení svědomitě vypořádal, ale po stránce hmotněprávní se jí vůbec nezabýval. Odvolací soud, aniž by opakoval dokazování, uvedl, že z obsahu spisu rozhodčího řízení vyplynulo, že rozhodce se námitkou započtení vznesenou žalobkyní zabýval, avšak ji shledal důvodnou. V rozhodčím nálezu č. j. R-1/2008 (č. l. 107 rozhodčího spisu) rozhodce uvedl: „Námitku započtení vznesenou žalovanou stranou jako procesní obranu v tomto řízení nelze uznat, neboť pohledávky žalovanou stranou započítávané nesdílí režim rozhodčího řízení, natož shora uvedeného rozhodce, a proto o nich nemůže být jakýmkoli způsobem v tomto řízení rozhodováno.“

Nejvyšší soud proto uzavřel, že skutkové zjištění odvolacího soudu, že rozhodce se námitkou započtení zabýval, ale neshledal ji důvodnou, nemá oporu v provedeném dokazování, když z obsahu rozhodčího nálezu jasně vyplývá, že rozhodce se námitkou započtení po právní stránce nezabýval, tj. k její věcné důvodnosti se vůbec nevyjadřoval, jelikož dospěl k závěru, že tuto námitku nelze z procesních důvodů řešit v rozhodčím řízení. Dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. tak byl naplněn.

Rozhodnutí odvolacího soudu je dále postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jelikož odvolací soud dospěl v otázce, zda se rozhodce zabýval či nezabýval námitkou započtení, k jinému skutkovému zjištění než soud prvního stupně, aniž by opakoval důkazy provedené před soudem prvního stupně [§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.].

Nejvyšší soud se vyjadřuje i k posouzení otázky, zda pod důvod ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZRŘ (straně nebyla poskytnuta možnost věc před rozhodci projednat) spadá i situace, kdy se rozhodce v rozhodčím řízení věcně nezabýval námitkou, že pohledávka žalovaná v rozhodčím řízení zanikla započtením.

Důvod ke zrušení rozhodčího nálezu soudem upravený v § 31 písm. e) ZRŘ míří především na

ochranu dodržování základních procesních práv a povinností účastníků rozhodčího řízení s ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení vyjádřenou v § 18 ZRŘ. Účastníkům musí být dána plná příležitost k uplatnění jejich práv. Podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana (viz např. D. B. B. V. proti N.). I v rozhodčím řízení je třeba trvat na tom, aby účastníky navržené důkazy byly před rozhodčím soudem projednány tak, že buď budou provedeny, nebo nebudou po řádném odůvodnění připuštěny. Všechny námitky vedoucí ke zrušení rozhodčího nálezu podle § 31 písm. e) ZRŘ musí být nutně procesního charakteru, musí se tedy týkat postupu rozhodčího soudu při projednávání sporu, nikoli správnosti skutkových nebo právních závěrů učiněných rozhodčím soudem.

S ohledem na princip rovnosti zbraní účastníků řízení, který se uplatňuje i v rozhodčím řízení, je třeba dát oběma stranám v rozhodčím řízení možnost tvrdit, vlastní tvrzení prokazovat a vznášet námitky proti tvrzení protistrany. Účastníci mají zároveň právo, aby se vznesenými námitkami rozhodčí soud věcně zabýval.

Je-li v rozhodčím řízení žalována určitá pohledávka, musí mít žalovaný v rozhodčím řízení právo uplatnit proti této pohledávce veškeré námitky, které mohou mít dopad na rozhodnutí ve věci. Následkem řádného uplatnění námitky započtení v řízení by mohl být závěr rozhodujícího orgánu, že žalovaná pohledávka zanikla z důvodu započtení. Žalobu by bylo poté nutné v rozhodčím řízení zamítnout. Žalovanému tedy nelze upřít možnost uplatnit svou pohledávku k započtení proti uplatněné pohledávce žalobce.

Z uvedeného se podává, že rozhodce musí obranu žalovaného, již uplatňuje svou pohledávku k započtení proti uplatněné pohledávce žalobce, posoudit věcně, tj. zda došlo v důsledku tohoto úkonu k zániku (částečnému zániku) pohledávky žalobce, a nemůže toto věcné posouzení odepřít z důvodu, že k tomuto posouzení nemá rozhodce pravomoc, neboť o této pohledávce nebyla uzavřena rozhodčí smlouva. Pokud tak učiní, odnímá tím účastníku řízení možnost věc před rozhodci projednat.

Ze shora uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu není z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správný. Nejvyšší soud jej ve výroku pod bodem II a v závislém výroku pod bodem III o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cza

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)

- [Náležité odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)